

VROUWEN *in de Bijbel*

Hans Vermeulen

Inhoudsopgave - Vrouwen in de Bijbel

Voorwoord	03
1. Eva - De eerste vrouw en de eerste keuze (<i>Genesis 2–3</i>)	04
2. Rebekka - De vrouw die durfde te gaan (<i>Genesis 24</i>)	07
3. De moeder van Mozes (Jochebed) - De vrouw met het mandje vol moed (<i>Exodus 1–2</i>)	10
4. Debora - De vrouw onder de palmboom (<i>Richteren 4–5</i>)	13
5. Hanna - De vrouw die bad met haar hele hart (<i>1 Samuël 1–2</i>)	16
6. Rachab - De vrouw met het rode koord (<i>Jozua 2</i>)	19
7. Ruth - De vrouw die bleef (<i>Het boek Ruth</i>)	22
8. Tamar - De vrouw die bleef wachten op recht (<i>Genesis 38</i>)	25
9. Esther - De koningin met moed (<i>Het boek Esther</i>)	28
10. Elisabeth - De vrouw van het langverwachte wonder (Lucas 1)	31
11. Maria van Magdala - De vrouw die Jezus nooit meer losliet (<i>Johannes 20</i>)	34
12. Martha en Maria - Twee zussen, één belangrijke les (<i>Lucas 10</i>)	37
13. Lydia - De vrouw met het open hart (<i>Handelingen 16</i>)	40
14. De Samaritaanse vrouw – De vrouw met een lege kruik (Lucas 8:43–48)	43
15. De bloedvloeiende vrouw – De vrouw die Jezus aanraakte	47
16. Maria, de moeder van Jezus - De vrouw die “ja” zei tegen God (<i>Lucas 1–2</i>)	50
Slothoofdstuk - Wat al deze vrouwen ons leren over Jezus	53

Voorwoord

Beste lezer,

Wat fijn dat je dit boek in handen hebt.

In dit boek gaan we kijken naar vrouwen uit de Bijbel. Niet zomaar vrouwen, maar vrouwen met verhalen die ons iets leren over God, over geloof en vooral over Jezus.

Sommige vrouwen in dit boek waren blij. Sommige waren verdrietig. Sommige waren moedig. Sommige maakten fouten. Sommige moesten lang wachten. Sommige hadden een moeilijk verleden.

Misschien lijk jij op één van hen. Misschien herken je iets van jezelf in hun verhaal.

Dat is juist zo mooi. De Bijbel is niet alleen een boek met oude verhalen. De Bijbel laat zien dat God echte mensen ziet. Mensen met vragen. Mensen met pijn. Mensen met hoop. Mensen zoals jij en ik.

In deze studies ontmoeten we vrouwen als Eva, Ruth, Esther, Hanna, Lydia en Maria. Ze zijn allemaal verschillend. Maar één ding hebben ze gemeen: God kende hen, zag hen en gebruikte hen in Zijn plan. En dat plan gaat uiteindelijk steeds weer over Jezus.

Jezus is de Redder die gekomen is voor gewone mensen. Voor mensen die bang zijn. Voor mensen die fouten maken. Voor mensen die verlangen naar liefde, vergeving en hoop.

Terwijl je leest, is mijn gebed dat je dit mag ontdekken: dat God jou ook ziet, dat God jou niet vergeet en dat Jezus ook jouw leven zal aanraken.

Neem rustig de tijd voor elk hoofdstuk. Lees het alleen of samen met iemand anders. Praat erover. Denk erover na. Bid erbij.

Ik hoop dat dit boek je helpt om de Bijbel beter te begrijpen en om meer van Jezus te gaan houden. Want daar gaat het uiteindelijk om: dat we Jezus leren kennen, Hem gaan vertrouwen en dichtbij Hem leven.

Hoofdstuk 1 – Eva: De eerste vrouw met een grote keuze

Bijbelgedeelte: Genesis 2 en 3

“Het is niet goed dat de mens alleen is.”

Stel je voor... Er is nog helemaal niets kapot in de wereld. Geen ruzie. Geen ziekenhuizen. Geen regenjassen. Alles is prachtig. En daar loopt ze. Eva. De allereerste vrouw. De allereerste “goedemorgen!” in de tuin. God had eerst Adam gemaakt. Maar God zag iets belangrijks. Hij zei: “Het is niet goed dat de mens alleen is.” Met andere woorden: Adam had iemand nodig om tegen te praten. Iemand die zei: “Nee hoor Adam, dat is géén olifant, dat is een nijlpaard.”

En toen maakte God Eva. Niet uit stof. Maar uit een rib. Dicht bij het hart. Dat is mooi hè? Niet uit zijn hoofd om boven hem te staan. Niet uit zijn voet om onder hem te liggen. Maar uit zijn zij. Om naast hem te staan. Toen Adam haar zag, werd hij zó blij dat hij begon te zingen: “Eindelijk! Iemand zoals ik!” En zo leefden ze in de hof van Eden. Tussen de bomen, het fruit, de dieren. Geen zorgen. Geen stress. Alleen maar vrede met God.

Eén boom... en één regel

Maar er was één boom waar ze niet van mochten eten. De boom van kennis van goed en kwaad. God zei: "Eet daar niet van, want dan zul je sterven." Dat klinkt streng. Maar stel je voor dat een moeder zegt: "Niet aan het fornuis komen, dat is heet!" Dat is geen gemene regel. Dat is liefde. God wilde hen beschermen.

Een sluwe stem

En toen... kwam er een slang. Niet zomaar een slang die "ssss" zei. Nee. Deze slang praatte. Hij zei tegen Eva: "Heeft God écht gezegd dat je nergens van mag eten?" Let op wat hij doet. Hij verdraait het. God had gezegd: "Je mag van alles eten, behalve die ene boom." Maar de slang maakt ervan: "Je mag niets." Dat gebeurt vandaag nog steeds. De vijand laat God streng lijken. Eva kijkt naar de boom. De vrucht ziet er lekker uit. Misschien dacht ze: "Het zal wel meevallen." En ze at. En ze gaf ook aan Adam. En hij at.

Oei...

En toen gebeurde er iets wat nog nooit was gebeurd. Ze voelden schaamte. Angst. Ze verstopten zich voor God. Dat is eigenlijk een beetje verdrietig én een beetje grappig tegelijk. Want stel je voor: Je probeert je te verstoppen voor de God die álles heeft gemaakt. "Adam? Waar ben je?" vroeg God. Alsof God dat niet wist. Maar God riep niet boos. Hij riep als een vader die zijn kind zoekt. Adam gaf Eva de schuld. Eva gaf de slang de schuld. Dat klinkt herkenbaar hè? "Het was mijn broer!" "Het was mijn collega!" Niemand zegt: "Het was ik."

De gevolgen

De keuze had gevolgen. De tuin moesten ze verlaten. Het leven werd moeilijker. Pijn. Zweet. Verdriet. Maar luister goed... Dit is niet het einde.

Een belofte

In Genesis 3 vers 15 zegt God iets bijzonders. Hij zegt dat er iemand zal komen, een nakomeling van de vrouw, die de slang zal verslaan. Dat is een belofte. Een belofte van Jezus Christus. Jezus, geboren uit een vrouw. Niet uit Eva zelf, maar uit haar familie. Door de lijn van generaties. Eva maakte een verkeerde keuze. Maar God maakte een reddingsplan. Wat bijzonder: Juist via een vrouw zou de Redder komen.

Jezus centraal

Waar Eva faalde, bleef Jezus trouw. In een andere tuin – de hof van Getsemane – stond Jezus ook voor een moeilijke keuze. Hij had kunnen weglopen. Hij had kunnen zeggen: “Dit is te zwaar.” Maar Hij zei: “Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.” Eva luisterde naar de slang. Jezus luisterde naar Zijn Vader. Eva bracht zonde in de wereld. Jezus droeg de zonde uit de wereld. Wat een verschil. Wat een Redder

Wat kunnen wij meenemen?

Misschien denk je: “Ja maar... ik maak ook fouten.” Welkom bij de club van Eva. En de club van Adam. En eigenlijk van iedereen. Wij luisteren soms ook naar verkeerde stemmen. Stemmen die zeggen: “Ach, het maakt niet uit.” “God bedoelt het vast niet zo.” “Doe maar gewoon.” Maar het verhaal van Eva leert ons drie dingen:

- 1) Gods regels zijn liefde.
- 2) Verstoppen helpt niet en
- 3) God zoekt je toch.

God heeft altijd een plan van redding. Misschien voel jij je soms schuldig. Misschien heb je iets gedaan waarvan je denkt: “Dat was niet slim.” Dan mag je weten: God rende niet weg van Eva. En Hij rent ook niet weg van jou. Hij stuurde Jezus. Niet om ons weg te sturen. Maar om ons thuis te brengen.

Een warme afsluiting

Eva betekent: “leven”. En ondanks haar fout, kwam er leven. Kinderen. Generaties. En uiteindelijk... Jezus. God schrijft niet zozeer perfecte verhalen. Hij schrijft reddingsverhalen. En jij? Jij mag onderdeel zijn van Zijn verhaal. Misschien niet als “de eerste vrouw”. Maar wel als iemand die mag leren vertrouwen. Dus als je morgen een moeilijke keuze hebt, denk dan even aan Eva bij die boom. En fluister zacht: “Here Jezus, help mij luisteren naar U.” En weet: Zijn liefde is sterker dan onze fouten.

Hoofdstuk 2 - Rebekka – De vrouw die durfde te gaan

Bijbelgedeelte: Genesis 24 (met een stukje uit Genesis 25 en 27)

Een verhaal bij de bron

Stel je voor... Het is warm. Héél warm. Zo warm dat je denkt: “Waarom ben ik hier eigenlijk?” En in die hitte loopt een jonge vrouw met een kruik op haar schouder. Ze heet Rebekka. Ze is niet beroemd. Ze heeft geen kroon. Ze heeft geen Instagram-account. Ze doet gewoon wat ze elke dag doet: Water halen bij de bron. Maar... dit wordt geen gewone dag.

Een gebed bij de put

Ver weg woont Abraham. Hij is oud. Zijn zoon Isaak moet trouwen. Maar niet met zomaar iemand. Abraham wil een vrouw die God kent. Een vrouw uit zijn familie. Dus stuurt hij zijn knecht op reis. Met tien kamelen. Tien! En geloof me, kamelen drinken niet een klein beetje water. Die drinken alsof ze drie

dagen geen water hebben gezien. De knecht komt bij een bron en bidt: “Heer, laat het meisje dat mij én mijn kamelen water geeft, degene zijn die U hebt uitgekozen.” Dat is best een spannende test. Want één kameel kan wel 30 liter drinken. Tien kamelen? Reken maar uit... Dat is géén klein emmertje.

Daar komt Rebekka

En dan... Daar komt Rebekka. Ze is vriendelijk. Ze is oplettend. Ze ziet die stoffige man en zijn kamelen. Hij vraagt: “Mag ik wat water?” Ze zegt: “Natuurlijk!” En dan zegt ze iets extra’s: “Ik zal ook water halen voor uw kamelen.” De knecht denkt waarschijnlijk: “Wat zeg je nou? Weet je hoeveel dat is?” Maar Rebekka klaagt niet. Ze zucht niet. Ze rolt niet met haar ogen. Ze loopt. Ze schept. Ze giet. Ze loopt weer. En ondertussen staan die kamelen te slurpen alsof het een all-inclusive vakantie is. De knecht kijkt. En denkt: “Dit is geen toeval. Dit is God.”

Een gouden verrassing

De knecht geeft haar sieraden. Een ring. Armbanden. Niet zomaar een cadeautje van de Action. Maar kostbaar goud. Rebekka begrijpt: Hier gebeurt iets groots. Thuis vertelt ze alles. En dan komt de vraag: “Wil je meegaan? Naar een man (Isaak, de zoon van Abraham) die je nog nooit hebt gezien?” Dat is spannend. Heel spannend. En dan zegt Rebekka iets moedigs: “Ik zal gaan.”

Durven vertrouwen

Ze laat haar familie achter. Haar huis. Haar vertrouwde bron. En ze reist mee. Omdat ze gelooft dat God dit leidt. Wat een vertrouwen. Soms vraagt God ook ons om iets nieuws te doen. Niet altijd naar een ander land. Maar misschien: – Een nieuwe stap. – Iemand vergeven. – Iets loslaten. Dat is spannend. Maar God gaat mee.

Ontmoeting met Isaak

Als ze aankomt, loopt Isaak op het veld. Hij kijkt op. Zij kijkt op. En de Bijbel zegt iets moois: Isaak kreeg haar lief. Wat begon bij een bron met een emmer vol water, werd een huwelijk vol belofte. En uit hun familie... zou later het volk Israël komen. En uiteindelijk... Jezus Christus.

Zie je dat? Een meisje dat gewoon water schept... wordt onderdeel van Gods grote reddingsplan voor onze wereld.

Maar... Rebekka was niet perfect

Later krijgt ze twee zonen: Jakob en Esau. Ze houdt meer van Jakob. En op een dag helpt ze hem om zijn vader te bedriegen. Oei... Ook Rebekka maakt fouten. Net als Eva. Net als wij. Maar God stopt Zijn plan niet. Hij werkt zelfs door onze fouten heen.

Jezus centraal

Rebekka gaf water aan een dorstige man. Maar Jezus zegt later: “Ik ben het levende water.” Wie van Hem drinkt, krijgt leven voor altijd. Rebekka liet zien wat gastvrijheid is. Jezus laat zien wat genade is. Rebekka durfde te gaan zonder alles te weten. Jezus ging de weg naar het kruis — uit liefde voor ons.

Wat nemen wij mee?

Het verhaal van Rebekka leert ons: Kleine daden kunnen grote gevolgen hebben. God ziet jouw trouw in het gewone. Durven vertrouwen brengt zegen. Misschien voel jij je soms “gewoon”. Gewoon iemand met een emmer. Gewoon iemand die helpt. Maar in Gods handen is “gewoon” heel bijzonder.

Een warme afsluiting

De knecht bad. Rebekka handelde. God leidde. Misschien sta jij vandaag ook bij een “bron”. Een plek waar je moet kiezen. Blijf vriendelijk. Blijf trouw. Blijf luisteren naar God. En als Hij zegt: “Ga”, dan mag je weten: Hij gaat voor jou uit.

Hoofdstuk 3 Jochebed, de moeder van Mozes – De vrouw met het mandje vol moed.

Bijbelgedeelte: Exodus 1:22 – 2:10

Een gevaarlijke tijd

We gaan naar Egypte. Niet naar de piramides voor een selfie. Maar naar een tijd van slavernij. Het volk van Israël moest hard werken. Ze waren slaven van de farao. En de farao werd bang. Hij dacht: “Wat als dit volk te groot wordt?” Dus hij gaf een vreselijk bevel: Alle jongetjes die geboren worden, moeten sterven. Dat is duivels bevel. Dat is verschrikkelijk. En in die tijd leefde een vrouw. De Bijbel noemt haar naam later: Jochebed. Een moeder. Gewoon een moeder. Maar met een buitengewoon hart.

Een bijzonder kindje

Jochebed kreeg een zoon. En er staat iets moois in de Bijbel: Ze zag dat het een mooi en bijzonder kind was. Dat betekent niet alleen: “Wat een schattige baby.” Het betekent: ze zag dat God een plan had. Maar hoe bescherm je een baby als de koning zegt dat hij niet mag leven? Drie maanden lang verstopte ze hem. Stel je voor... Een baby die huilt. En jij fluistert: “Ssst... alsjeblieft stil.” Elke klop

op de deur laat je hart schrikken. Dat is moedig. Geen grote woorden. Maar elke dag volhouden.

Het mandje

Toen het niet langer kon, maakte Jochebed een mandje. Ze maakte het waterdicht met pek. Geen luxe wieg. Geen zacht matras. Maar genoeg om te blijven drijven. En daar legde ze haar zoontje in. Dat moet het moeilijkste moment zijn geweest. Ze zette het mandje tussen het riet langs de Nijl. Niet omdat ze hem kwijt wilde. Maar omdat ze hem aan God toevertrouwde. Soms is loslaten het grootste bewijs van liefde.

Een grote zus

Zijn zus Mirjam bleef op afstand kijken. “Wat gaat er gebeuren?” En dan... komt daar de dochter van de farao? Uitgerekend zij. Van het paleis. Van de vijand. Ze hoort een baby huilen. En haar hart wordt zacht. Zie je dat? God kan zelfs het hart van een prinses gebruiken.

Een verrassend plan

De prinses vindt het kindje. Ze weet dat het een Hebreeuws jongetje is. Maar ze krijgt medelijden. En dan komt Mirjam, de zus van Mozes dapper naar voren: “Zal ik een vrouw zoeken om voor hem te zorgen?” En weet je wie die vrouw wordt? Zijn eigen moeder! Jochebed krijgt haar zoon terug. En ze krijgt er zelfs loon voor. Dat is humor van God. Wat je aan Hem toevertrouwt, kan Hij op een verrassende manier teruggeven. In dit geval een zoon met een roeping. De prinses noemt hem Mozes.

“Uit het water getrokken.”

Mozes betekent “uit het water getrokken”. Hij groeit op in het paleis. Maar hij vergeet zijn volk niet. Later zal God hem gebruiken om Israël uit Egypte te leiden. Maar het begon allemaal met een moeder die durfde te vertrouwen.

Jezus centraal

Het verhaal van Mozes lijkt een beetje op een ander verhaal. Ook in de tijd van Jezus was er een koning die bang was. Koning Herodes liet ook jongetjes doden. Maar Jezus werd gered. God beschermde Hem.

Mozes werd in een mandje gelegd om gered te worden. Jezus werd in een kribbe gelegd om te redden. Mozes leidde het volk uit slavernij. Jezus leidt ons uit de slavernij van zonde. En net als Jochebed moest ook Maria haar Zoon loslaten. Aan het kruis. Wat een vertrouwen. Wat een liefde.

Wat leren wij?

De moeder van Mozes leert ons: Moed is soms stil en verborgen. Vertrouwen betekent: doen wat je kunt en de rest aan God geven. God werkt zelfs door gevaarlijke situaties heen. Wat jij loslaat in Gods hand, is veilig. Misschien voel jij je klein. Geen prinses. Geen leider. Maar Jochebed was ook “gewoon” een moeder. En toch werd zij onderdeel van Gods grote plan.

Een warme afsluiting

Zie haar daar staan. Aan de rand van de rivier. Met lege armen. Maar niet met een lege hoop. Ze had haar zoon in een mandje gelegd. Maar eigenlijk legde ze hem in Gods handen. En daar is geen betere plek. Als jij iets hebt waar je zorgen over maakt, mag je het ook in Gods handen leggen. Hij ziet jou. Hij hoort jou en hij zorgt voor jou.

Hoofdstuk 4 Debora – De vrouw onder de palmboom

Bijbelgedeelte: Richteren (Rechters) 4 en 5

Een vrouw met een stoel onder een boom

Stel je voor... Er is geen koning in Israëel. Iedereen doet maar wat hij zelf goed vindt. Een beetje zoals een klas zonder juf. Chaos. En dan is daar Debora. Geen kroon. Geen zwaard. Maar een stoel onder een palmboom. Daar zit ze. Mensen komen naar haar toe met vragen over: ruzies. Problemen enz.

En Debora luistert. Ze bidt. Ze spreekt recht. De Bijbel zegt: zij was een profeet en een rechter tegelijk. Dat betekent: zij luisterde naar God en gaf door wat Hij zei.

Twintig jaar ellende

In die tijd werd Israëel onderdrukt door koning Jabin. Zijn legeraanvoerder heette Sisera. Hij had 900 ijzeren strijdwagens. Dat is geen klein legertje. Dat is

een ronkend, dreigend leger. Twintig jaar lang had het volk het zwaar. Soms duurt moeilijke tijd lang. Heel lang.

Een boodschap van God

Op een dag roept Debora een man bij zich. Hij heet Barak. Ze zegt: "God heeft gesproken. Jij moet met 10.000 mannen optrekken tegen Sisera." Barak kijkt waarschijnlijk een beetje bleek. "Negenhonderd ijzeren wagens," denkt hij. "Hebben wij wel eens een ijzeren lepel?" En dan zegt hij iets eerlijks: "Als jij meegaat, ga ik. Maar als jij niet meegaat, blijf ik thuis." Dat klinkt een beetje als: "Debora, ik durf niet alleen."

Moed delen

Debora wordt niet boos. Ze zegt: "Ik ga met je mee. Maar de eer zal voor een vrouw zijn." Samen trekken ze op. Zie je het voor je? Debora voorop. Niet met een zwaard. Maar met geloof. Ze zegt: "Sta op! Dit is de dag die de Heer geeft!" Dat is leiderschap. Mensen moed inspreken als ze zelf bang zijn.

God grijpt in

En dan gebeurt er iets bijzonders. God brengt verwarring in het leger van Sisera. Er komt een storm. En regen. De strijdwagens blijven vastzitten in de modder. Negenhonderd ijzeren wagens... en modder wint. Soms gebruikt God geen groot geweld. Maar regen. Sisera vlucht. Hij rent naar de tent van een vrouw: Jaël. Hij denkt dat hij veilig is. Maar daar eindigt zijn verhaal. Zoals Debora had gezegd: De eer gaat naar een vrouw.

Een lied na de strijd

In Richteren 5 zingt Debora een lied. Geen zacht slaapliedje. Maar een overwinningslied. Ze prijst God. Ze zegt niet: "Kijk eens hoe dapper ik ben." Ze zegt: "Prijst de Heer!" Dat is belangrijk. Echte leiders wijzen omhoog. Niet naar zichzelf.

Jezus centraal

Debora wees het volk de weg naar vrijheid. Maar haar overwinning was tijdelijk. 1600 jaar later kwam er weer eens onrust in Israël. Dat was de tijd dat God Zijn Zoon Jezus stuurde. Hij kwam niet met 10.000 soldaten. Niet met

ijzeren wagens. Hij kwam zachtmoedig als een baby in deze wereld. En toch versloeg Hij de grootste vijand: de zonde en de dood. Niet door een zwaard. Maar door het kruis. Lijkt wel wat op een zwaard, maar dan omgekeerd. Debora zat onder een palmboom om recht te spreken. Jezus hing aan een houten kruis om redding te brengen. Debora gaf moed aan Barak. Jezus geeft moed aan ons allemaal.

Wat leren wij van Debora?

God kan vrouwen én mannen gebruiken als leiders. Moed betekent niet dat je nooit bang bent. Samen staan we sterker. Maar vooral. Geef God de eer. Misschien voel jij je geen leider. Maar misschien kun jij wél iemand bemoedigen. Soms is één zin genoeg: “God is met je.” Dat deed Debora ook.

Een warme afsluiting

Zie haar weer zitten onder de palmboom. Geen applaus. Geen spotlight. Gewoon trouw. Misschien is jouw “palmboom” een stoel in de woonkamer. Een werkplek. Een zorginstelling. Waar jij ook bent — je kunt luisteren naar God en moed doorgeven. En als het spannend wordt, onthoud dan: **De Heer strijdt voor ons.**

Hoofdstuk 5 Hanna – De vrouw die bad met haar hele hart

Bijbelgedeelte: 1 Samuël 1 (met een stukje uit 1 Samuël 2)

Een vrouw met verdriet

Er was eens een vrouw die Hanna heette. Ze was getrouwd met Elkana. En Elkana hield veel van haar. Maar... Hanna had geen kinderen. En ook in die tijd voelde dat als een groot verdriet. Alsof er elke dag een klein steentje in je schoen zit. Je probeert te lopen, je probeert te lachen... maar het blijft pijn doen. En dan was er ook nog Peninna. De andere vrouw van Elkana. Zij had wél kinderen. Veel zelfs. En zij plaagde Hanna ermee. Dat is niet aardig. Dat is zelfs gemeen. Soms zijn mensen hard als jij al verdriet hebt.

Jaar na jaar

Elk jaar ging het gezin naar de tempel in Silo om God te aanbidden. Maar voor Hanna was dat geen vrolijk uitje. Ze huilde. Ze at niet. Elkana zei dan: “Hanna, ben ik niet meer waard dan tien zonen?” Dat is lief bedoeld... maar als je verdriet hebt, helpt zo’n zin niet altijd. Soms heb je geen oplossing nodig. Maar een luisterend hart.

Een gebed zonder geluid

Op een dag kon Hanna het niet meer binnenhouden. Ze ging naar de tempel. En ze bad. Niet hardop. Geen mooie zinnen. Geen moeilijke woorden. Alleen haar lippen bewogen. Ze stortte haar hart uit bij God. Ze zei: “Heer, als U mij een zoon geeft, zal ik hem aan U teruggeven.” Wat een gebed. Ze vroeg iets groots. En ze beloofde iets groots. Daar zat ze. Met tranen. Met hoop. Met geloof.

Een misverstand

De priester Eli zag haar. Hij dacht: “Wat doet die vrouw raar? Is ze dronken?” Soms begrijpen mensen jouw gebed niet. Soms denken mensen iets verkeerd over jou. Maar Hanna antwoordde rustig: “Ik ben niet dronken. Ik heb veel verdriet. Ik spreek met de Heer.” En Eli zei: “Ga in vrede. De God van Israël zal je geven wat je gevraagd hebt.”

Van verdriet naar vrede

En weet je wat bijzonder is? Er staat niet meteen dat ze zwanger werd. Er staat eerst: “Haar gezicht was niet meer bedroefd.” Dus vóór het wonder kwam, kwam er vrede. Dat is mooi. God gaf rust in haar hart nog voordat Hij het antwoord gaf. En later... werd ze zwanger. Ze kreeg een zoon. Ze noemde hem Samuël. Dat betekent: “Van God gebeden.”

Een moeilijke belofte

Hanna hield haar woord. Toen Samuël nog klein was, bracht ze hem naar de tempel. Stel je dat eens voor. Je hebt zo lang gebeden. Zo lang gewacht. En dan geef je hem terug aan God. Dat is geen kleine stap. Dat is groot vertrouwen. Ze zei: “Om deze jongen heb ik gebeden. Nu geef ik hem aan de Heer.”

Een lied van dank

In 1 Samuël 2 zingt Hanna een lied. Een lied over hoe God mensen optilt. Hoe Hij armen rijk maakt. Hoe Hij zwakken sterk maakt. Ze zingt over een God die alles omdraait. En eeuwen later... zou een andere vrouw ook zo'n lied zingen.

Jezus centraal

Die andere vrouw heette Maria. Toen zij hoorde dat zij moeder zou worden van Jezus Christus, zong zij ook een loflied. Net als Hanna. Hanna bad om een zoon die Israël zou leiden. Maria ontving een Zoon die de wereld zou redden. Samuël wees het volk naar God. Jezus ís God die naar ons toe kwam. Hanna gaf haar zoon terug aan de Heer. God gaf Zijn Zoon aan ons. Dat is het grootste geschenk ooit.

Wat leren wij van Hanna?

Misschien heb jij ook iets waar je om bidt. Misschien duurt het lang. Misschien begrijp je niet waarom het zo gaat. Hanna leert ons: Je mag je verdriet eerlijk bij God brengen. God hoort stille gebeden. Vrede kan komen vóór de oplossing. Wat je van God ontvangt, mag je weer aan Hem toevertrouwen. Je hoeft niet hard te schreeuwen. Je hoeft geen moeilijke woorden te kennen. God kijkt naar je hart.

Een warme afsluiting

Hanna begon met tranen. Ze eindigde met een danklied. Misschien begin jij vandaag met zorgen. Maar God kan er een danklied van maken. En als je bidt, zelfs zonder geluid, dan luistert Hij. Altijd.

Hoofdstuk 6 Rachab – De vrouw met het rode koord

Bijbelgedeelte: Jozua 2 en Jozua 6:22–25

Een stad met dikke muren

Lang geleden stond er een sterke stad: Jericho. Met dikke muren. Zo dik dat je er met een kar overheen kon laten rijden. De mensen in de stad dachten: “Hier kan niemand doorheen.” Maar ze hadden één probleem. God had gezegd dat het land aan Israël zou worden gegeven. En op een dag stuurde leider Jozua twee verspieders naar Jericho. “Ga eens kijken hoe de stad eruitziet.”

Een onverwacht huis

De twee mannen kwamen in Jericho bij een huis. Het huis van Rachab. De Bijbel zegt eerlijk: Rachab was een prostituee. Dat betekent dat haar leven niet netjes was. Niet zoals God het bedoeld had. Maar weet je wat bijzonder is? De Bijbel verbergt dat niet. God schaamt zich niet om echte mensen te gebruiken.

Rachab helpt de verspieders

De koning van Jericho hoort dat er verspieders zijn. Hij stuurt soldaten naar het huis van Rachab. “Breng die mannen naar buiten!” Maar Rachab doet iets onverwachts. Ze verstopt de mannen op het dak. En tegen de soldaten zegt ze: “Ze zijn al weg!” Nu denk je misschien: “Dat is spannend!” en ja. Dat is ook spannend. Maar Rachab doet dit en durft dit, omdat ze in de God van Israël gelooft.

Haar bijzondere geloof

Later zegt Rachab tegen de verspieders: “We hebben gehoord wat jullie God heeft gedaan. Hoe Hij de zee heeft geopend. Hoe Hij koningen heeft verslagen.” En dan zegt ze iets heel moois: “De Heer jullie God is God boven in de hemel en beneden op de aarde.” Dat is geloof. Niet geboren in Israël. Niet opgegroeid met Bijbelverhalen. Maar toch gelooft ze.

Het rode koord

De verspieders maken een afspraak met haar. “Als wij terugkomen en de stad wordt veroverd, dan zal jouw familie veilig zijn. Maar hang dit rode koord uit het raam.” Een rood koord. Een simpel stuk touw. Maar het wordt een teken van redding.

De ontsnapping

Rachab laat de verspieders ontsnappen door het raam. Met een touw langs de muur. Want haar huis stond in de stadsmuur. Daar hangen ze. Twee mannen bungelend aan een touw. En misschien dacht Rachab: “Dit wordt een heel bijzonder verhaal.”

De muren vallen

Later komt het volk Israël naar Jericho. Ze marcheren rond de stad. Niet één keer. Niet twee keer. Zeven dagen lang. De mensen in Jericho zullen gedacht hebben: “Wat doen ze nou weer?” Maar op de zevende dag... De trompetten klinken. Het volk juicht. En de muren storten in. De sterke stad blijkt toch niet zo sterk. Maar één huis blijft staan. Het huis met het rode koord.

Rachab wordt gered. De verspieders halen haar en haar familie eruit. En Rachab gaat bij het volk Israël wonen. Maar het verhaal stopt daar niet. Later trouwt ze. Ze krijgt een zoon. En haar familie wordt onderdeel van een heel bijzondere lijn.

Jezus centraal

Want eeuwen later wordt haar naam genoemd in het familieregister van Jezus. Ja echt. Rachab. De vrouw uit Jericho. Met een gebroken verleden wordt een voorouder van Jezus. Wat een genade. Het rode koord aan haar raam doet denken aan iets anders dat rood was. Het bloed van Jezus aan het kruis. Zoals het koord redding betekende voor de mannen die er aan hingen en voor haar eigen huis, zo bracht Jezus, hangend aan het kruis van Golgotha, redding voor iedereen die op Hem vertrouwt.

Wat leren wij van Rachab?

Je verleden hoeft je toekomst niet te bepalen. Geloof kan beginnen met een klein stapje vertrouwen. God kan iedereen gebruiken. Bij God is redding voor iedereen. Misschien denken mensen soms: "Die persoon hoort er niet bij." Maar God zegt: "Kom maar."

Een warme afsluiting

Daar hangt het rode koord in het raam. Een klein teken in een grote stad. Maar God ziet het. En misschien voel jij je soms ook een beetje zoals Rachab. Alsof je verleden zwaar is. Maar bij God begint een nieuw verhaal. Met Jezus. En bij Hem: hangt er altijd een koord van hoop uit het raam.

Hoofdstuk 7 Ruth – De vrouw die bleef Bijbelgedeelte: Het boek Ruth (vooral Ruth 1–4)

Twee vrouwen met verdriet

Er was eens een vrouw die Naomi heette. Ze woonde in Bethlehem. Maar er kwam hongersnood in het land. Dus verhuisde ze met haar man en twee zonen naar Moab. Daar gebeurde iets verdrietigs. Haar man stierf. Later stierven ook haar twee zonen. En daar stond Naomi. Met twee schoondochters: Orpa en Ruth. Drie weduwen. Drie vrouwen met gebroken harten.

Een moeilijke keuze

Naomi besloot terug te gaan naar Bethlehem. Ze zei tegen haar choondochters: "Ga terug naar jullie eigen familie. Begin opnieuw." Orpa huilde... en ging terug. Maar Ruth bleef staan. En toen sprak ze woorden die al duizenden jaren mensen raken:

"Waar u gaat, zal ik gaan. Waar u woont, zal ik wonen. Uw volk is mijn volk. Uw God is mijn God."

Wat een trouw. Ruth kiest niet voor de makkelijke weg. Ze kiest voor Naomi. En voor de God van Israël.

Aren rapen

Wanneer ze in Bethlehem aankomen, zijn ze arm. Heel arm. Dus gaat Ruth naar de velden om aren te rapen. Dat betekent dat ze graankorrels opraapt die achterblijven na de oogst. Het is zwaar werk. Steeds gebukt staan. Onder de zon. Maar Ruth klaagt niet. En toevallig... of eigenlijk: door Gods leiding, komt ze op het veld van Boaz terecht.

Een man die ziet

Boaz ziet haar. Hij vraagt: "Wie is die jonge vrouw?" Wanneer hij hoort hoe trouw ze voor Naomi zorgt, is hij onder de indruk. Hij zegt: "Blijf maar op mijn veld werken. Hier ben je veilig." Hij zegt tegen de arbeiders dat zij extra graan laten liggen. Dat is een beetje alsof iemand zegt: "Laat expres wat boodschappen vallen zodat zij ze kan meenemen." Boaz heeft een goed hart.

Een spannend moment

Naomi ziet een kans. Ze zegt tegen Ruth dat Boaz een familielid is dat hen kan helpen. Volgens de wet kon een familielid de weduwe trouwen en zo voor haar zorgen. Denk maar aan het verhaal over Tamar. Op een avond gaat Ruth naar de dorsvloer. Daar ligt Boaz te slapen. Ze legt zich bij zijn voeten. Wanneer hij wakker wordt, zegt ze: "Wilt u voor mij zorgen, want u bent familie." Boaz schrikt waarschijnlijk even wakker. Maar hij ziet haar trouw en vooral moed.

Een nieuw begin

Boaz regelt alles netjes. En uiteindelijk trouwt hij met Ruth. Ze krijgen een zoon: Obed. Naomi mag het kindje vasthouden. En haar verdriet verandert in vreugde. Maar het verhaal wordt nog mooier.

Christus centraal

Want Obed krijgt een zoon: Isaï. En Isaï krijgt een zoon: David. De grote koning David. En eeuwen later wordt uit diezelfde familie Jezus geboren: Ruth was dus de overgrootmoeder van David of anders gezegd: David was een achterkleinkind van Ruth.

Jezus Christus.

Koning David was het geslacht waar Jezus uit voort is gekomen. Dus Ruth, de buitenlandse vrouw uit Moab, wordt een voorouder van Jezus. Dat laat iets heel moois zien. Gods redding is niet alleen voor één volk. Maar voor iedereen.

Wat leren wij van Ruth?

1. Trouw in kleine dingen is kostbaar voor God.
2. God kan verdriet veranderen in zegen.
3. God leidt ons, zelfs wanneer we dat niet meteen zien.
4. Iedereen mag bij Gods familie horen.

Ruth was een vreemdeling. Maar bij God komt ze thuis.

Een warme afsluiting

Zie Ruth daar lopen. Op het veld. Met graankorrels in haar handen. Ze dacht misschien: "Ik probeer gewoon vandaag te doen wat goed is." Maar God zag meer. Hij zag een plaats in Zijn grote verhaal. En misschien voelt jouw leven soms ook gewoon als "aren rapen": gewone dagen, kleine dingen. Maar God ziet ook jouw trouw. En Hij kan er iets groots van maken.

8. Tamar – De vrouw die bleef wachten op recht

Bijbelgedeelte: Genesis 38

Een vrouw met een moeilijke plek

In de familie van Jakob leefde een vrouw die Tamar heette. Ze trouwde met Er, de zoon van Juda. Maar het huwelijk liep heel verdrietig af. Er stierf. In die tijd was er een bijzondere regel in Israël. Als een man stierf zonder kinderen, dan moest zijn broer met de weduwe trouwen. Niet omdat dat romantisch was. Maar om voor haar te zorgen en om de familie voort te laten leven. Dus Tamar trouwde met de broer van haar man. Hij heette Onan. Maar ook dat liep niet goed. Hij wilde geen verantwoordelijkheid nemen. En ook hij stierf.

Wachten... en wachten

Nu bleef Tamar alleen achter. Juda had nog een jongere zoon: Sela. Hij zei tegen Tamar: "Ga terug naar het huis van je vader en wacht tot hij groot genoeg is." Dus Tamar wachtte. Maanden. Misschien jaren. Maar Sela werd nooit aan haar gegeven. Ze merkte dat Juda zijn belofte niet hield. Dat voelde oneerlijk. Alsof ze vergeten was.

Een moedige beslissing

Op een dag hoorde Tamar dat Juda op reis ging. Ze bedacht een plan. Ze ging langs de weg zitten, met een sluier voor haar gezicht. Juda herkende haar niet. Hij dacht dat ze een prostituee was. Dat klinkt misschien vreemd, maar Tamar probeerde op deze manier alsnog recht te krijgen. Ze wist dat Juda haar onrecht had gedaan. Maar Juda had geen geld bij zich om Tamar te betalen voor haar diensten. Als onderpand gaf Juda haar drie dingen: zijn zegelring, zijn koord, en zijn staf. Die dingen vormde eigenlijk met elkaar zijn identiteitsbewijs. Een paspoort hadden ze in die tijd nog niet.

De waarheid komt uit

Later hoorde Juda dat Tamar zwanger was. Hij werd boos. Heel boos. Hij zei: "Breng haar naar buiten!" Hij wilde haar laten doden. Maar toen stuurde Tamar de spullen terug: de ring, het koord en de staf. En ze zei: "Van de man van wie deze zijn, ben ik zwanger." Juda keek. En hij herkende zijn eigen spullen. Toen zei hij iets heel bijzonders: "Zij heeft meer gelijk dan ik." Dat is een moment van eerlijkheid. Hij erkent dat hij haar onrecht had gedaan. Tamar kreeg twee zonen: Peres en Zerach. Dat lijkt misschien gewoon een familieverhaal. Maar het wordt later heel belangrijk.

Christus centraal

Want eeuwen later wordt Tamar genoemd in de familie van **Jezus, de Zoon van God**. Ja, echt. In Mattheüs 1 staat haar naam in de stamboom van Jezus. Dat is bijzonder. Want haar verhaal is ingewikkeld. Niet netjes. Niet perfect. Maar juist dat laat zien hoe God werkt. Hij bouwt Zijn reddingsplan niet met perfecte mensen. Maar met echte mensen. Tamar werd vergeten door mensen. Maar niet door God.

Wat leren wij van Tamar?

1. God ziet onrecht, ook als mensen het negeren.
2. Soms duurt wachten lang.
3. God kan zelfs ingewikkelde situaties gebruiken in Zijn plan.
4. Niemand wordt vergeten in Gods verhaal.
5. Misschien voel jij je soms ook overgeslagen. Alsof anderen verder gaan en jij moet wachten.
6. Maar God ziet je.

Een warme afsluiting

Tamar begon haar verhaal met verdriet. Met verlies. Met wachten. Maar haar naam staat uiteindelijk in de familie van Jezus. Dat is alsof God zegt: "Ik schrijf jouw naam niet uit het verhaal." En dat geldt ook voor jou. Misschien lijkt jouw verhaal klein. Of ingewikkeld. Maar in Gods handen kan het onderdeel worden van iets groots.

9. Esther – De koningin die moed had – Bijbelgedeelte: Het boek Esther (vooral Esther 2–7)

Een meisje in een vreemd land

Lang geleden leefde een Joods meisje dat Esther heette. Ze woonde niet in Israël, maar in het grote Perzische rijk. De koning van dat rijk was koning Ahasveros. Esther had geen vader en moeder meer. Ze was wees. Maar haar neef Mordechai zorgde voor haar. Hij hield van haar en beschermde haar. Het leven van Esther leek misschien klein en gewoon. Maar God had een plan met haar.

Hoe Esther koningin werd

Op een dag gebeurde er iets bijzonders in het paleis. De koning zocht een nieuwe koningin. Veel jonge vrouwen werden naar het paleis gebracht. Ook Esther. Ze was mooi, maar nog belangrijker: ze had een vriendelijk hart. En van alle vrouwen koos de koning... Esther. Zo werd het weesmeisje koningin van een enorm rijk. Het lijkt wel een sprookje, maar het is het niet. Maar Mordechai gaf haar een advies: vertel nog niet dat je Joods bent.

Een gevaarlijk plan

In het paleis werkte een machtige man: Haman. Hij was trots. Heel trots. Hij wilde dat iedereen voor hem boog. Maar Mordechai deed dat niet. Dat maakte

Haman woedend. En toen bedacht hij een verschrikkelijk plan: hij wilde alle Joden laten doden. Wie wilde dat nog meer: de Egyptische farao, Hitler. Tot op de dag van vandaag zijn er nog velen die wensen dat de joden er niet meer zullen zijn. Het is dus eigenlijk nooit anders geweest.

Waarom moeten de joden dood?

Zou de reden zijn omdat één man niet wilde buigen voor Haman. Nee de reden ligt er al vanaf het begin. Vanaf de tijd dat Eva en Adam zondigden. Toen kwam de dood in de wereld. Maar God gaf toen al direct aan, dat Hij werkt aan een reddingsplan. Omdat God zegt dat er een “mens” geboren gaat worden, die de Satan, de slang, zal vermorzelen. Een mens, Jezus, uit het volk van Israël; het Joodse volk dus.

De eerste aankondiging van Gods reddingsplan:

Toen zei God, de Heer, tegen de slang: ‘Omdat je dat gedaan hebt, zal het slecht met je gaan. De andere dieren willen niets meer met je te maken hebben. Je zult op je buik over de aarde kruipen en van de grond eten, je hele leven lang. Jij en de vrouw zullen vijanden van elkaar zijn, en jullie nakomelingen ook. Mensen zullen jou op je kop trappen en jij zult in hun voet bijten.’ (Gen 3: 15 BGT)

Vanaf het begin wilde Satan het volk van Abraham, Jacob en Isaak uitroeien, omdat de Zoon van God, Jezus, de redder van de mensen, daaruit zou worden geboren. Ook Herodus wilde dat voorkomen, daarom vluchtten Jozef en Maria naar Egypte totdat Herodus kort daarna stierf. De koning van Esther wist zelfs niet eens precies wie dat volk was. Maar hij gaf Haman toestemming zijn plan uit te voeren.

Een moeilijke keuze

Toen Mordechai dit hoorde, stuurde hij een boodschap naar Esther. “Je moet naar de koning gaan en voor ons volk pleiten.” Maar dat was gevaarlijk. Niemand mocht zomaar naar de koning gaan. Als hij zijn gouden staf niet uitstak, kon je gedood worden. Esther was bang. Maar Mordechai zei woorden die nog steeds beroemd zijn: “Wie weet ben jij juist koningin geworden voor een tijd als deze.”

Eerst bidden

Esther nam een wijs besluit. Ze zei: “Laat iedereen drie dagen vasten en bidden. Dan zal ik naar de koning gaan.” Ze wist: moed komt niet alleen uit jezelf. Je hebt God nodig. Na drie dagen trok ze haar koninklijke kleding aan. En

liep naar de koning. Het was een spannend moment. De koning keek naar haar. Iedereen hield waarschijnlijk de adem in. En toen... stak hij zijn gouden staf uit. Esther mocht leven.

Het plan van Esther

Esther nodigde de koning en Haman uit voor een maaltijd. Niet één keer. Maar twee keer. Ze wachtte op het juiste moment. En toen vertelde ze de waarheid: "Ik en mijn volk worden bedreigd." De koning schrok. "Wie durft dat te doen?" Esther wees naar Haman. Haman had een galg gebouwd om Mordechai te doden. Maar uiteindelijk gebeurde het tegenovergestelde. Haman werd zelf gestraft. En het Joodse volk werd gered. Wat een omkeer.

Christus centraal

Esther riskeerde haar leven om haar volk te redden. Maar eeuwen later kwam uit datzelfde volk Jezus op aarde. Hij deed nog meer. Hij ging niet alleen naar een koning. Ja ook Herodus. Maar Hij ging ook naar het kruis. Niet om één volk te redden, maar mensen uit alle volken. Esther zei: "Als ik omkom, dan kom ik om." Maar Esther kwam niet om. Jezus gaf wel Zijn leven, zodat wij kunnen leven.

Wat leren wij van Esther?

1. God kan gewone mensen op bijzondere plaatsen zetten.
2. Moed betekent doen wat goed is, ook als het spannend is.
3. Bidden helpt ons om sterke keuzes te maken.
4. God kan het kwaad omkeren in redding.

Misschien denk jij soms: "Wat kan ik nu betekenen?" Maar Esther laat zien: één persoon kan een groot verschil maken.

Een warme afsluiting

Stel je Esther voor. Een meisje zonder ouders. In een vreemd land. En toch gebruikt God haar om een volk te redden. Misschien heeft God jou ook ergens geplaatst "voor een tijd als deze". Op je werk. In je familie. In je buurt. Je hoeft geen kroon te dragen. Maar met moed, gebed en vertrouwen op Jezus kun je een licht zijn.

10. Elisabeth – De vrouw van het langverwachte wonder

Bijbelgedeelte: Lucas 1:5–25 en Lucas 1:39–45

- **Een vrouw die al lang wachtte**

In Israël leefde een vrouw die Elisabeth heette. Ze was getrouwd met Zacharias. Hij was priester. De Bijbel zegt iets moois over hen: Ze leefden eerlijk voor God. Ze probeerden Hem te gehoorzamen. Maar er was een verdriet in hun leven. Ze hadden geen kinderen. En ondertussen werden ze ouder. Steeds ouder. Misschien hadden ze vaak gebeden: “Heer, wilt U ons een kind geven?” Maar soms bleef het stil. Wachten kan moeilijk zijn.

Een onverwacht bezoek

Op een dag was Zacharias in de tempel. Hij moest wierook branden voor God. Dat was een bijzondere taak. En toen gebeurde er iets ongelooflijks. Er verscheen een engel. De engel zei: “Wees niet bang, Zacharias. Je gebed is gehoord.” Je vrouw Elisabeth zal een zoon krijgen. En zijn naam moet Johannes zijn. Dat betekent: “God is genadig.”

Maar... kan dat nog?

Zacharias keek waarschijnlijk naar zijn grijze haren. En dacht: “Eh... engel... wij zijn al oud.” Hij vond het moeilijk om te geloven. En daarom werd hij “voor straf” een tijd lang stom. Hij kon niet praten. Soms moet God ons even stil laten worden, zodat we leren vertrouwen. En inderdaad: Elisabeth werd zwanger. Wat een wonder. Ze zei: “De Heer heeft naar mij omgezien.” Al die jaren had God haar gezien. Ook toen het leek alsof er niets gebeurde.

Een bijzondere ontmoeting

Een paar maanden later kwam er bezoek. Een jong meisje Maria genaamd. Maria was haar nichtje. Maria was zwanger van Jezus, Gods eigen Zoon. En toen Elisabeth Maria begroette, sprong de baby in haar buik van vreugde. Johannes, nog vóór zijn geboorte, reageerde al op Jezus. Elisabeth werd vervuld met de Heilige Geest. En ze riep: “Gezegend ben jij onder de vrouwen! En gezegend is het kind dat je draagt!” Wat bijzonder. De oudere vrouw bemoedigt de jongere.

De geboorte van Johannes

Toen de baby werd geboren, waren de buren blij. Ze dachten dat hij Zacharias zou heten, net als zijn vader. Maar Elisabeth zei: “Hij moet Johannes heten.” De mensen waren verbaasd. Ze vroegen het Zacharias. Hij schreef op een bordje: “Zijn naam is Johannes.” En vanaf dat moment kon hij weer spreken. Hij begon God te prijzen.

Een zoon met een opdracht

Johannes groeide op. En hij kreeg een bijzondere taak. Hij moest mensen voorbereiden op de komst van de Heer. Hij werd later bekend als Johannes de Doper. Hij wees naar Jezus en zei: “Zie, het Lam van God!” Johannes was niet het licht. Maar hij wees naar het licht.

Christus centraal

Het hele leven van Elisabeths zoon had één doel: mensen voorbereiden op **Jezus Christus**. Johannes zei later: “Hij moet groter worden, en ik kleiner.” Dat is eigenlijk de kern van het evangelie. Niet wij staan in het middelpunt. Maar Jezus. Elisabeth mocht de moeder zijn van degene die de weg voor Jezus klaar maakte. Wat een eer.

Wat leren wij van Elisabeth?

1. God hoort gebeden, ook als het lang duurt.
2. Je bent nooit te oud voor een wonder van God.
3. Oudere mensen kunnen jonge mensen bemoedigen.
4. Ons leven mag wijzen naar Jezus.

Misschien heb jij ook wel eens gedacht: “God is mij vergeten.” Maar Elisabeth ontdekte: God vergeet nooit.

Een warme afsluiting

Stel je Elisabeth voor. Met rimpels. Met een glimlach. En een baby in haar armen. Een wonder waar ze jarenlang voor had gebeden. Soms werkt God langzaam. Maar nooit te laat. En het mooiste van haar verhaal is dit: Haar zoon wees naar Jezus. En dat mogen wij ook doen. Met ons leven. Met onze woorden. En soms... gewoon met een glimlach.

11. Maria van Magdala – De vrouw die Jezus nooit meer losliet

Bijbelgedeelte: Johannes 20:1–18 (met achtergrond uit Lucas 8:1–3)

Een vrouw met een bijzonder verleden

In het stadje Magdala woonde een vrouw: Maria. Niet Maria de moeder van Jezus. Niet Maria van Bethanië. Nee, deze Maria werd altijd genoemd: Maria van Magdala. In de Bijbel staat dat er ooit zeven demonen uit haar waren weggegaan. Dat betekent: haar leven was eerst behoorlijk een chaos. Een beetje alsof je hoofd een kamer is waar zeven radio's tegelijk keihard aan staan. Rust? Ho maar. Maar toen ontmoette ze Jezus. En alles veranderde.

Een nieuw begin

Jezus maakte haar vrij. De chaos verdween. De rust kwam terug. Vanaf dat moment dacht Maria waarschijnlijk: "Deze Man laat ik nooit meer uit het oog." Ze volgde Jezus overal. Samen met andere vrouwen hielp ze Jezus en de discipelen. Ze zorgde misschien voor eten. Voor praktische dingen. Eigenlijk

een beetje zoals mensen die bij de IKAA (in de kerk) zeggen: “Wie heeft de koffie geregeld?” Dat lijkt klein... maar het is enorm belangrijk voor de onderlinge band.

De donkerste dag

Toen kwam de dag dat Jezus werd gekruisigd. Veel discipelen waren bang en bleven op afstand. Maar Maria? Die stond daar. Bij het kruis. Ze bleef. Soms is trouw gewoon blijven staan ook als het moeilijk wordt. Na de begrafenis ging ze verdrietig naar huis. De wereld voelde leeg.

De vroege ochtend

En dan komt de ochtend van de derde dag na zijn sterven. Het is nog donker. Maria gaat naar het graf. Misschien met rode ogen van het huilen. Misschien met het idee: “Ik wil gewoon nog één keer bij Hem zijn.” Maar als ze aankomt... is de steen weggerold. Maria rent naar de discipelen. “Ze hebben de Heer weggehaald!” Petrus en Johannes rennen naar het graf. Johannes rent sneller. (De Bijbel zegt dat echt. Het lijkt bijna een kleine hardloopwedstrijd) Ze kijken in het graf. Maar Jezus is er niet. De mannen gaan weer naar huis. Maar Maria blijft.

Een huilende vrouw bij het graf

Maria staat bij het graf en huilt. Twee engelen vragen: “Waarom huil je?” Ze zegt: “Ze hebben mijn Heer weggehaald.” Dan draait ze zich om. En daar staat iemand. Maar ze denkt dat het de tuinman is.

“Meneer, waar heeft u Hem neergelegd?”

Maria zegt tegen hem: “Meneer, als u Hem hebt meegenomen, zeg me waar Hij is.” Ze denkt waarschijnlijk: “Misschien heeft deze man het graf verplaatst of zo.” En dan zegt de man één woord: “Maria.” Op dat moment herkent ze Hem. Het is Jezus. Levend. Hij heeft de dood overwonnen. Maria roept: “Rabboeni!” Dat betekent: “Meester!” Stel je dat moment eens voor. Van huilen... naar ongelooflijke vreugde.

De eerste boodschapper

Jezus zegt tegen haar: “Ga naar mijn broeders en vertel het.” En zo wordt Maria de eerste boodschapper van de opstanding. Zij rent naar de discipelen en zegt: “Ik heb de Heer gezien!” Dat moet een van de mooiste zinnen ooit zijn geweest.

Christus centraal

Maria begon haar verhaal met chaos. Met demonen. Met gebrokenheid. Maar Jezus veranderde haar leven. En op de belangrijkste ochtend in de geschiedenis was zij daar. Niet een koning. Niet een generaal. Maar een vrouw uit Magdala met een hart vol liefde voor Jezus. De allereerste getuige van de opstanding.

Wat leren wij van Maria van Magdala?

1. Jezus kan een gebroken leven helemaal nieuw maken.
 2. Liefde voor Jezus betekent Hem blijven volgen.
 3. God gebruikt gewone mensen voor grote boodschappen.
 4. De opstanding verandert verdriet in vreugde.
- Misschien voel jij je soms ook alsof je verleden rommelig is.
 - Maar Maria laat zien: bij Jezus begint een nieuw verhaal.

Een warme afsluiting

Zie Maria in de tuin. Eerst huilend bij een leeg graf. Even later rennend van blijdschap. Dat is het evangelie in één beeld. Van verdriet naar hoop. En haar boodschap klinkt nog steeds: “De Heer leeft!”. Hij is opgestaan. En als Hij leeft, dan is er altijd hoop.

12. Martha en Maria – Twee zussen, één belangrijke les

Bijbelgedeelte: Lucas 10:38–42 (met een kijkje naar Johannes 11)

Bezoek aan huis

Op een dag komt Jezus in een dorpje dat Bethanië heet. Daar wonen twee zussen: Martha en Maria. Martha zegt waarschijnlijk meteen: “Jezus, kom binnen! Je bent welkom!” En zo komt Jezus bij hen thuis. Dat is al bijzonder. De Zoon van God in je woonkamer.

Martha in de keuken

Martha is meteen druk bezig. Heel druk. Misschien moet er brood gebakken worden. Misschien soep op het vuur. Misschien nog wat stoelen erbij. Want als Jezus komt, komen de discipelen meestal ook. Dat is geen klein bezoekje. Dat is een flinke groep. Dus Martha loopt heen en weer. Pannen, borden, eten. Een

beetje zoals wanneer je onverwacht tien gasten krijgt en je koelkast eigenlijk alleen kaas en yoghurt bevat.

Maria doet... niets?

Ondertussen zit Maria. Gewoon. Bij Jezus. Ze luistert naar wat Hij zegt. Geen pannen. Geen lepels. Geen schoonmaak. Gewoon luisteren. Na een tijdje kijkt Martha waarschijnlijk de kamer in. Daar ziet ze Maria. Nog steeds zittend. En Martha denkt misschien: "Serieus? Ik sta hier te zwoegen!" Dus ze komt naar Jezus en zegt: "Heer, kan het u niets schelen dat mijn zus mij alleen laat werken? Zeg tegen haar dat ze mij helpt!" Dat klinkt wel een beetje herkenbaar. Soms voel je je ook zo: "Waarom moet ik alles doen?"

Jezus' verrassende antwoord

Jezus kijkt haar vriendelijk aan. En Hij zegt: "Martha, Martha... je maakt je druk over veel dingen. Maar één ding is echt nodig. Maria heeft het goede deel gekozen." Jezus zegt niet dat werken slecht is. Maar Hij zegt: Eerst luisteren. Eerst bij Hem zijn.

Twee goede dingen

Eigenlijk zijn Martha en Maria allebei goed bezig. Martha wil dienen. Ze wil zorgen. Dat is goed. Maria wil luisteren. Ze wil leren van Jezus. Dat is ook goed. Maar Jezus zegt: Vergeet niet waarom Ik hier ben. Niet alleen voor het eten. Maar voor je hart.

Een andere dag

Later in hun leven gebeurt er iets vreselijks. Hun broer Lazarus sterft. Dan zien we Martha weer. Ze gaat Jezus tegemoet en zegt: "Heer, als U hier was geweest, zou onze broer niet gestorven zijn." En Jezus zegt tegen haar: "Ik ben de opstanding en het leven." En later wekt Hij Lazarus op uit de dood. Daar zie je dat Martha ook geloof heeft.

Christus centraal

Het verhaal van Martha en Maria draait uiteindelijk om Jezus. Hij is Degene naar wie Maria luistert. Hij is Degene die Martha leert vertrouwen. En Hij is Degene die zegt: "Ik ben het leven" en dat laat zien door hun broer, die dood was weer levend te maken, dus te wekken uit de dood. Dit alles betekent dat

het belangrijkste in ons leven niet is hoe druk we zijn. Maar of we tijd maken voor Jezus.

Wat leren wij van Martha en Maria?

1. Het is goed om te dienen, zoals Martha.
 2. Het is goed om te luisteren, zoals Maria.
 3. Maar het belangrijkste is tijd met Jezus.
 4. Jezus kijkt niet alleen naar wat we doen, maar vooral naar ons hart.
- Misschien lijkt jouw dag soms ook op die van Martha. Druk, druk, druk.
 - Werk. Zorg. Taken. Maar Jezus zegt eigenlijk: "Kom ook even zitten."

Een warme afsluiting

Stel je het huis van Martha en Maria voor. Een tafel. Een keuken vol geur van eten. En Jezus die praat. En daar zit Maria. Niet omdat ze lui is. Maar omdat ze weet: Als Jezus spreekt, wil ik luisteren. Misschien is dat ook voor ons de uitnodiging. Niet alleen druk zijn. Maar soms even stil zitten bij Jezus.

13. Lydia – De vrouw met het open hart

Bijbelgedeelte: Handelingen 16:11–15 en 16:40

Een vrouw met een eigen bedrijf

In de stad Filippi woonde een vrouw die Lydia heette. Dat was niet zomaar iemand. De Bijbel vertelt dat ze **purper verkocht**. Purper was een heel dure stof. Eigenlijk een beetje zoals dure merkkleding vandaag. Niet iets wat je zomaar bij de supermarkt koopt. Dus Lydia had waarschijnlijk een goed lopende zaak. Ze was een zakenvrouw. Misschien had ze klanten die zeiden: “Lydia, heb je nog zo’n mooie paarse stof?” En Lydia dacht misschien: “Ja hoor, maar die kost wel wat!”

Op zoek naar God

Lydia kwam uit Thyatira, maar woonde in Filippi. Ze geloofde al in de God van Israël. Ze zocht God. Op een sabbat ging ze naar een plek bij de rivier. Daar kwamen mensen samen om te bidden. En op die dag kwamen er ook reizigers. Een van hen was de Apostel Paulus.

Een boodschap over Jezus

Paulus begon te vertellen. Over **Jezus**. Over Zijn leven. Zijn dood. Zijn opstanding. Over vergeving. Over nieuw leven. Veel mensen luisterden. Maar bij Lydia gebeurde iets bijzonders. De Bijbel zegt een mooie zin: “De Heer opende haar hart.” Dat betekent dat Lydia niet alleen hoorde... maar ook begreep. Ze geloofde dat Jezus de Heer was. Dat was het moment dat haar leven veranderde.

Een nieuwe start en een open huis

Lydia liet zich dopen. En niet alleen zij. Ook haar hele huis. Dat betekent dat haar familie en mensen die bij haar woonden ook gingen geloven. Wat een vreugde moet dat zijn geweest. Een huis vol nieuwe hoop. Daarna zei Lydia tegen Paulus en zijn vrienden: “Als jullie mij echt als gelovige zien, kom dan in mijn huis logeren.” Met andere woorden: “Mijn huis staat open.” En zo werd haar huis waarschijnlijk een van de eerste plekken waar christenen samenkwamen in Europa. Een soort eerste huiskerk. Niet met een groot kerkgebouw. Maar gewoon een woonkamer. Misschien met stoelen. Brood op tafel. En met mensen die samen over Jezus spraken.

Christus centraal

Het verhaal van Lydia laat zien hoe het evangelie zich verspreidde. Van Israël naar Europa. En in het midden staat Jezus de Zoon van God. Hij opent harten. Hij verandert levens. Een zakenvrouw met paarse stoffen wordt onderdeel van Gods grote plan.

Wat leren wij van Lydia?

1. **God opent harten.** Lydia luisterde, maar het was God die haar hart opende voor het evangelie.
2. **Geloof begint vaak met luisteren.** Lydia zat gewoon bij de rivier en luisterde naar de boodschap van Jezus.
3. **Wat je hebt kun je gebruiken voor God.** Lydia gebruikte haar huis om anderen te helpen. Haar huis werd een plek waar gelovigen samenkwamen.
4. **Gastvrijheid is belangrijk.** Lydia zei eigenlijk: "Mijn deur staat open." Zo werd haar huis een plek waar mensen Jezus konden leren kennen.
5. **God gebruikt gewone mensen in Zijn plan.** Lydia was geen koningin, geen profetes en geen apostel. Ze was een zakenvrouw. Maar God gebruikte haar om het evangelie verder te brengen in Europa.

Een warme afsluiting

Stel je Lydia even voor. Een vrouw met rollen paarse stof in haar huis. Misschien klanten aan de deur. Misschien een druk leven. Maar op een dag zit ze bij een rivier. Ze luistert. En haar hart gaat open. En vanaf dat moment verandert haar huis. Het wordt een plek waar mensen bidden. Waar mensen over Jezus horen. Waar geloof groeit. Misschien heb jij ook een huis. Of een kamer. Of een plek waar je werkt. En misschien denkt God wel hetzelfde als bij Lydia: "Hier kan een plek van hoop ontstaan." Want waar mensen over **Jezus** spreken, daar begint iets moois. Misschien niet met paarse stoffen. Maar wel met een open hart.

14. De Samaritaanse vrouw – De vrouw met een lege kruik Johannes 4:1–30 en 39–42)

Een warme dag bij de put

Het is midden op de dag. Geen zacht ochtendzonnetje. Geen lekker briesje. Nee, het is heet. Zo heet dat je denkt: “Zelfs de schaduw zoekt schaduw.” En daar loopt een vrouw. Alleen. Met haar waterkruik. Ze loopt naar de put van Jakob. Dat was een bekende plek. Een plek waar mensen water haalden. Maar meestal kwamen vrouwen samen. Gezellig in groepjes. Met kletspraatjes onderweg. Een beetje: “Heb je het al gehoord?” “Nou, ik zal je wat vertellen...” Maar deze vrouw komt alleen. Misschien omdat ze niet graag gezien werd. Misschien omdat anderen over haar praatten. Misschien omdat ze dacht: “Laat mij maar. Dan heb ik tenminste rust.”

Jezus zit daar al

En dan ziet ze iemand bij de put zitten. Het is Jezus. Hij is moe van de reis. Hij heeft dorst. Hij zit daar gewoon. Te wachten. Dat is al bijzonder. Want Jezus

wist precies wie er zou komen. Hij wachtte niet toevallig op water. Hij wachtte op háár.

Een verrassend gesprek

Als de vrouw dichterbij komt, zegt Jezus: “Geef Mij eens wat te drinken.” De vrouw valt bijna om van verbazing. Want dit is vreemd. Heel vreemd. Jezus is een Jood. Zij is een Samaritaanse. Normaal praatten die twee groepen niet gezellig met elkaar bij een put. En dan is Jezus ook nog een man, en zij een vrouw. Dus zij denkt waarschijnlijk: “Pardon? Praat U tegen míj?” Ze zegt: “Hoe kunt U, als Jood, aan mij om drinken vragen?”

Levend water

Dan zegt Jezus iets heel bijzonders: “Als je wist wie Ik ben, dan zou jij Mij ragen om water, en Ik zou jou levend water geven.” De vrouw kijkt waarschijnlijk om zich heen. Levend water? Ze ziet een put. Een emmer. Een kruik. Maar geen kraan. Geen pomp. Geen regendouche. Dus ze zegt eigenlijk: “Eh... Heer, U hebt niet eens een emmer.” Dat is best een beetje komisch. Jezus spreekt over eeuwig leven. Zij denkt nog aan een praktische waterprobleem-oplossing. Een beetje alsof iemand zegt: “Ik geef je vrede in je hart,” en jij antwoordt: “Mooi, maar weet u ook waar mijn sleutels liggen?”

Jezus kijkt dieper

Maar Jezus kijkt veel dieper. Hij ziet niet alleen haar kruik. Hij ziet haar hart. Hij weet dat deze vrouw met van alles rondloopt. Verdriet. Schaamte. Gebroken relaties. Dorst vanbinnen. Want je kunt wel water in je kruik hebben, maar nog steeds dorst in je hart. Jezus zegt: “Iedereen die van dit water drinkt, krijgt weer dorst. Maar wie drinkt van het water dat Ik geef, zal nooit meer dorst krijgen.” Dat is prachtig. Jezus heeft het over een leven met God. Over vergeving. Over genade. Over nieuw leven.

Oei... Hij weet alles

Dan zegt Jezus: “Ga je man eens roepen.” De vrouw antwoordt: “Ik heb geen man. En Jezus zegt: “Dat klopt. Je hebt er vijf gehad, en de man die je nu hebt, is je man niet.” Oei. Dat is zo’n moment waarop je denkt: “Nou... dit gesprek werd ineens heel persoonlijk.” Maar let op: Jezus zegt dit niet om haar kapot te maken. Hij zegt het om haar te laten zien: Ik ken jou helemaal. En toch praat Ik met je. En toch wijs Ik je niet af. Wat een genade.

Geen afwijzing, maar redding

De vrouw merkt nu: dit is geen gewone man. Dus probeert ze het gesprek nog een beetje een andere kant op te sturen. Dat doen mensen vaker. Als het spannend wordt, beginnen we ineens over een ander onderwerp. Een beetje zoals: “Ja, dat is een goede vraag... maar hoe zit het eigenlijk met de eindtijd?” Zij begint over de vraag waar mensen God moeten aanbidden. Op deze berg? Of in Jeruzalem? En Jezus antwoordt dat het niet gaat om een plek. Hij zegt dat echte aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en in waarheid. Met andere woorden: niet alleen met je voeten op de juiste plek, maar met je hart bij de juiste God.

“Ik ben het”

Dan zegt de vrouw: “Ik weet dat de Messias komt.” En dan zegt Jezus iets geweldigs: **“Ik ben het, Ik die met je spreek.”** Wat een moment. De vrouw die misschien door iedereen werd gemeden, krijgt als eerste mens de mooiste openbaring van Jezus. Dat de Zoon van God is gekomen. Aan háár zegt Hij zo duidelijk wie Hij is. Niet eerst aan een koning. Niet eerst aan een geleerde. Maar aan een vrouw bij een put. Dat is precies hoe Jezus is. Hij zoekt mensen op die anderen soms over het hoofd zien.

De kruik blijft staan

En dan gebeurt er iets prachtigs. De vrouw laat haar kruik staan en rent terug naar de stad. Dat alleen al is veelzeggend. Ze kwam voor water. Maar ze gaat weg met iets beters. Ze rent naar de mensen en zegt: “Kom mee! Er is iemand die alles van mij weet. Zou Hij de Christus zijn?” Kijk eens aan. De vrouw die misschien liever niemand sprak, staat nu ineens te evangeliseren. Van stil en beschaamd naar blij en vol vuur. Dat doet Jezus.

Van roddelpraat naar goed nieuws

Misschien waren de mensen in de stad eerst verbaasd. “Wacht eens even... is dat niet die vrouw die altijd alleen liep?” En nu roept ze iedereen bijeen. Maar ze schaamt zich niet meer. Want als je Jezus echt ontmoet, wordt je verleden niet groter, maar Zijn genade wel. De mensen gaan kijken. Ze luisteren naar Jezus. En velen komen tot geloof. Dus één ontmoeting bij een put wordt een hele opwekking in de stad. Dat noem ik nog eens: één kruik halen, heel het dorp meenemen.

Christus centraal

In dit hele verhaal staat **Jezus Christus** centraal. Hij is Degene die dorstige mensen echt kan vullen. Niet met gewoon water. Maar met levend water. De Samaritaanse vrouw had een leegte in haar leven die niet gevuld werd door relaties, door mensen, of door haar verleden te verstoppen. Maar Jezus gaf haar iets nieuws. Hij gaf haar genade, waarheid en leven. Waar zij met een lege kruik kwam, gaf Hij haar een vol hart. En dat is nog steeds zo. Jezus is niet alleen voor nette mensen. Niet alleen voor mensen die alles op orde hebben. Niet alleen voor mensen met een keurige geschiedenis. Hij is gekomen voor dorstige mensen. Voor mensen zoals zij. Voor mensen zoals wij.

Wat leren wij van de Samaritaanse vrouw?

1. **Jezus zoekt mensen op.** Zelfs mensen die zich verstoppen of buitengesloten voelen.
2. **Jezus kent je helemaal.** Je verleden schrikt Hem niet af.
3. **Alleen Jezus kan de diepste dorst van je hart lessen.** Mensen en dingen kunnen dat niet.
4. **Wie Jezus ontmoet, krijgt iets om door te vertellen.** De vrouw werd van een stille zoeker een blijde boodschapper.
5. **Het evangelie is voor iedereen.** Ook voor Samaritanen. Ook voor mensen met een moeilijke geschiedenis. Ook voor ons.

Een warme afsluiting

Zie haar daar nog eens lopen. Eerst langzaam, met haar kruik. Misschien moe. Misschien verdrietig. Misschien met een hart vol schaamte. En even later? Dan rent ze terug. Zonder kruik. Maar met blijdschap. Want ze heeft Jezus ontmoet. Misschien loop jij soms ook met een soort onzichtbare kruik. Een kruik vol zorgen. Vol verdriet. Vol teleurstelling. Vol dorst naar liefde en vrede. Dan zegt Jezus ook vandaag: **“Kom naar Mij.”** Want bij Hem vind je wat nergens anders echt te vinden is: vergeving, vrede, nieuw leven. Jezus noemt dat **“Levend Water”** En het mooie is: Je hoeft niet eerst perfect te worden om bij de put te mogen komen. Je mag gewoon komen zoals je bent. En dan ontdek je: Jezus geeft levend water.

15. De bloedvloeiende vrouw – De vrouw die Jezus aanraakte - Marcus 5:25–34 (zie ook Matteüs 9:20–22 en Lucas 8:43–48)

Een drukke straat

Stel je een drukke straat voor. Overal mensen. Mensen die praten. Mensen die roepen. Kinderen die misschien rondrennen. En midden in die drukte loopt **Jezus**. Waar Jezus gaat, gebeurt altijd iets. Mensen willen Hem zien. Mensen willen Hem horen. Mensen hopen op een wonder. Het is zo druk dat het een beetje lijkt op een marktplein waar iedereen tegelijk naar voren wil.

Een vrouw met een lang verdriet

In die menigte loopt ook een vrouw. Maar haar verhaal is anders. Ze is al twaalf jaar ziek. Twaalf jaar! Dat is lang. Als een kind geboren wordt en twaalf wordt, dan heeft deze vrouw al die tijd al pijn en problemen. Ze heeft veel dokters bezocht. Veel geld uitgegeven. Maar het werd niet beter. Sterker nog: het werd erger. En in die tijd betekende haar ziekte ook dat ze vaak alleen moest leven. Niet gezellig meedoen. Niet gewoon bij iedereen kunnen zitten. Dat maakt een mens moe. En verdrietig.

Een klein sprankje hoop

Maar op een dag hoort ze over Jezus. Misschien hoorde ze mensen zeggen: "Hij heeft iemand genezen!" "Hij gaf blinden weer zicht!" "Hij liet een verlamde lopen!" En ergens in haar hart groeit een gedachte: "Misschien... kan Hij mij ook helpen." Ze denkt niet groot. Ze denkt niet: "Ik ga mijn hele levensloop aan hem vertellen. Nee. Ze denkt iets eenvoudigs: "Als ik alleen maar Zijn kleding aanraak, zal ik misschien genezen."

Door de menigte

Dus ze gaat naar de plek waar Jezus loopt. Maar het is druk. Ze moet zich tussen mensen door wringen. Langs schouders. Langs armen. Misschien denkt iemand: "Hé mevrouw, rustig aan!" Maar zij heeft één doel. Bij Jezus komen. En dan gebeurt het. Ze komt dichtbij. Heel dichtbij. Ze strekt haar hand uit en raakt de rand van Zijn mantel aan. Heel even. Misschien maar één seconde. Maar op dat moment gebeurt er iets. Ze voelt het meteen. De ziekte is weg. Na twaalf jaar. Weg. Wat een moment moet dat zijn geweest.

Jezus merkt het

Maar dan stopt Jezus. Hij kijkt om zich heen en zegt: "Wie heeft Mij geraakt?" De discipelen kijken waarschijnlijk een beetje verbaasd. Petrus zegt eigenlijk: "Eh... Heer... iedereen raakt U aan. Het is hier hartstikke druk." Maar Jezus zegt: "Ik heb gevoeld dat er kracht van Mij uitging."

De vrouw komt naar voren

De vrouw weet dat ze niet verborgen kan blijven. Ze komt naar voren. Bevend. Nu vertelt ze het hele verhaal. Over haar ziekte. Over haar hoop. Over het aanraken van Zijn mantel. Ze staat daar. Tussen al die mensen. Misschien bang. Misschien onzeker.

Jezus' prachtige woorden

En dan zegt Jezus iets heel moois. Hij zegt: “**Dochter**, je geloof heeft je gered. Ga in vrede.” Let op dat woord: **dochter**. Niet: “Hé jij.” Niet: “Die vrouw daar.” Maar: **dochter**. Een woord vol liefde. Jezus geneest niet alleen haar lichaam. Hij herstelt ook haar plaats bij de mensen.

Christus centraal

Dit verhaal laat zien wie **Jezus Christus** werkelijk is. Hij is niet te druk voor één persoon. Tussen een hele menigte ziet Hij één vrouw. Tussen al die handen merkt Hij één aanraking. Hij ziet geloof. Hij ziet pijn. Hij ziet mensen. En nog steeds is Jezus zo. Hij ziet ook ons.

Wat leren wij van deze vrouw?

1. **Je mag met je nood naar Jezus gaan.** Zelfs als je al lang worstelt.
2. **Een klein geloof kan grote dingen doen.** Ze dacht alleen maar: “Als ik Hem aanraak...”
3. **Jezus ziet mensen die anderen over het hoofd zien.**
4. **Jezus geeft niet alleen genezing, maar ook vrede.**

Een warme afsluiting

Stel je die vrouw nog eens voor. Twaalf jaar lang met verdriet en pijn. En dan één moment waarop ze de mantel van Jezus aanraakt. Soms denken mensen dat geloof iets groots en ingewikkelds moet zijn. Maar vaak begint het met één stap. Een stap naar Jezus. Misschien met een klein gebed. Misschien met een klein beetje hoop. En dan ontdek je wat deze vrouw ontdekte: Bij Jezus is kracht. Bij Jezus is genade. Bij Jezus is nieuw leven. En soms begint dat allemaal met één uitgestoken hand.

16. Maria – De moeder van Jezus (Lucas 1–2 (met een stukje uit Johannes 19))

Een gewoon meisje

In het dorp Nazaret woonde een jong meisje. Ze heette Maria. Ze was niet rijk. Ze woonde niet in een paleis. Ze was gewoon een meisje uit een klein dorp. Ze was verloofd met Jozef, een timmerman. Het leek een normaal leven te worden. Maar God had een heel bijzonder plan.

Een onverwacht bezoek

Op een dag kreeg Maria bezoek van een engel. De engel Gabriël verscheen. Dat is al even schrikken. De engel zei: “Wees gegroet Maria. De Heer is met je.” Maria schrok en vroeg zich af wat dit betekende. Toen zei de engel: “Je zult een zoon krijgen. Je moet Hem Jezus noemen.”

Maar hoe dan?

Maria vroeg iets heel logisch: “Hoe kan dat? Ik ben nog niet getrouwd.” De engel vertelde dat de Heilige Geest over haar zou komen. Dit kind zou niet zomaar een kind zijn. Hij zou de Zoon van God zijn. Dat is een groot geheim.

Een bijzonder antwoord

Maria had bang kunnen worden. Ze had kunnen zeggen: “Dat is mij te groot.” Maar ze zei: “Zie, ik ben de dienaar van de Heer. Laat met mij gebeuren wat God wil.” Wat een vertrouwen. Ze wist niet precies hoe haar leven zou lopen. Maar ze vertrouwde God.

De geboorte van Jezus

En zo werd Maria zwanger. Later moesten Maria en Jozef naar Bethlehem reizen. Daar werd het kindje geboren. Niet in een paleis. Maar in een stal. Ze legde Hem in een kribbe. Dat kindje was: **Jezus de Zoon van God**. De Redder van de wereld.

Maria bewaart alles in haar hart

De herders kwamen. De engelen zongen. Later kwamen wijzen uit het oosten. Er gebeurden veel bijzondere dingen in die dagen. En de Bijbel zegt iets moois: Maria **bewaarde al deze dingen in haar hart**. Ze dacht erover na. Soms is geloof ook: stil worden en nadenken over wat God doet.

Ook moeilijke momenten

Het leven van Maria was niet alleen mooi. Op een dag zag ze haar Zoon sterven aan het kruis. Wat een verdriet moet dat zijn geweest. Maar zelfs daar had God een plan. Drie dagen later stond Jezus op uit de dood.

Christus centraal

Maria is bijzonder. Maar het belangrijkste in haar verhaal is haar Zoon: Jezus. Hij kwam om mensen te redden. Te verlossen van hun zonden, zodat zij weer als kinderen van God met Hem konden omgaan. Niet alleen koningen of rijke mensen. Maar iedereen. Ook gewone mensen uit kleine dorpen. Net zoals Maria.

Wat leren wij van Maria?

1. God kan gewone mensen gebruiken voor grote dingen.
2. Vertrouwen op God betekent soms “ja” zeggen zonder alles te begrijpen.
3. Geloof betekent ook dingen bewaren in je hart.
4. Jezus staat altijd centraal.

Een warme afsluiting

Stel je Maria voor. Een jonge moeder. Met een baby in haar armen. Ze wist nog niet alles wat er zou gebeuren. Maar één ding wist ze wel: God was aan het werk. En soms begint Gods grootste werk op de meest eenvoudige plek. Een stal. Een kribbe. Een moeder. En een Kind dat de wereld voor altijd zou veranderen.

Slothoofdstuk - Wat al deze vrouwen ons leren over Jezus

Wanneer we terugkijken naar al deze verhalen, zien we een bijzondere rij vrouwen uit de Bijbel. Vrouwen die heel verschillend waren. Een koningin. Een weduwe. Een moeder. Een zakenvrouw. Een vrouw met een moeilijk verleden. Een vrouw die bad. Een vrouw die diende. Maar toch hebben ze iets gemeenschappelijks. Hun verhalen wijzen allemaal naar Jezus.

God werkt door gewone mensen

Veel van deze vrouwen waren geen beroemde leiders. Eva was gewoon de eerste vrouw. Ruth was een buitenlandse vrouw. Maria was een meisje uit een klein dorp. Lydia was een zakenvrouw. En toch gebruikte God hen in Zijn plan. Dat laat ons iets belangrijks zien: God werkt niet alleen door grote helden. Hij werkt door gewone mensen. Door mensen die soms twifelen. Door mensen die fouten maken. Door mensen die gewoon proberen trouw te zijn.

God werkt ook door gebroken verhalen

Sommige verhalen waren moeilijk. Rachab had een zwaar verleden. Tamar werd onrecht aangedaan. Het leven is soms rommelig. Maar God stopt Zijn plan niet wanneer het leven ingewikkeld wordt. Hij kan zelfs uit gebroken situaties iets goeds laten groeien. Dat zien we uiteindelijk in de komst van Jezus.

God hoort gebeden

Sommige vrouwen leerden ons hoe belangrijk gebed is. Hanna bad met tranen. Esther riep mensen op om te vasten en te bidden. Maria zong een loflied. Gebed betekent dat we ons hart bij God neerleggen. Niet omdat we alles begrijpen. Maar omdat we vertrouwen dat God luistert.

Trouw in kleine dingen

Veel van deze vrouwen deden kleine dingen. Ruth raapte graankorrels op het veld. Maria zat en luisterde naar Jezus. Lydia opende haar huis. Het lijken kleine daden. Maar in Gods handen worden kleine daden groot. Trouw in het gewone leven is kostbaar voor God.

Alles wijst naar Jezus

Als we goed kijken, wijzen al deze verhalen uiteindelijk naar Jezus. Ruth werd een voorouder van koning David. Uit Davids familie werd Jezus geboren. Maria mocht de moeder van Jezus zijn. Johannes, de zoon van Elisabeth, bereidde de weg voor Jezus. Maria van Magdala was de eerste die Hem zag na Zijn opstanding. Het lijkt soms alsof het losse verhalen zijn. Maar samen vormen ze één groot verhaal. Het verhaal van Gods redding.

Wat betekent dat voor ons?

Misschien herken je jezelf in een van deze vrouwen. Misschien voel je je soms zoals Hanna: verdrietig en biddend. Of zoals Martha: druk en bezig. Of zoals Lydia: luisterend en zoekend. Of misschien zoals Maria van Magdala: dankbaar dat Jezus je leven veranderd heeft. Wat jouw verhaal ook is: Jezus nodigt je uit om Hem te volgen. Niet omdat je perfect bent. Maar omdat Hij genadig is.

Een laatste gedachte

Al deze vrouwen hadden hun eigen verhaal. Maar God schreef er één groter verhaal doorheen. En dat verhaal gaat nog steeds verder. Misschien niet met koningen en paleizen. Maar met gewone mensen. Met mensen zoals jij. En wanneer ons leven verbonden is met Jezus, dan wordt ook ons verhaal een onderdeel van Gods grote verhaal. ✨

